

23.8.2012

לזכר רפי

עצוב. עצוב מאוד.

אתם, חברי האגודה לתקשורת, ודאי זוכרים את פרופ' רפי ניר כחוקר ומרצה בתחומכם. אבל רפי היה רב אנפין, ותמיד – חוקר ומורה. רפי אהב את הלשון העברית כל כך, שלא היה אפשר לשמוע את הרצאותיו ולקרוא את כתביו בלי להתאהב בה שוב. והעברית שדיבר – תקנית לעילא ולעילא, ובה בעת - חיה ונושמת. חוקר פורץ דרך היה בבלשנות שימושית, בסמנטיקה עברית, בחקר לשון התקשורת – לספריו בתחומים אלה זכות ראשונים, ועד היום לא נס ליחס. תמיד עמד לנגד עיניו הקשר בין לשון לחברה ולחינוך לשוני. מכאן גם פעילותו ותפקידיו בבית הספר לחינוך באוניברסיטה העברית, במועצה הלאומית להנחלת הלשון, בראשות ועדת המקצוע העליונה ללשון העברית מטעם משרד החינוך והתרבות והוועדה להכנת תכנית לימודים בלשון העברית למכללות לחינוך, ועוד ועוד. וכולנו, כל מי שנקרה בדרכו, ודאי יזכור את נועם הליכותיו, את השקט, את הרצינות ואת ההומור.

ובנימה אישית: הכרתי את רפי כתלמידה לתואר שני כשהצטרפתי בתחילת שנות השבעים למרכז לבלשנות שימושית באוניברסיטה העברית. היינו כמשפחה קטנה – פרופ' רבין, רפי, שושנה ואני. מאז עברו לא מעט שנים. רפי פרש מהאוניברסיטה אך המשיך ללא לאות. וכך המשכנו וציינו בימי עיון את דרכו – מהאוניברסיטה העברית למחלקה לתקשורת במכללת נתניה, ומשם למכללת הדסה. רפי היה נמרץ כתמיד, ומרים אתו – שותפה נאמנה בכל עת.

ועוד זיכרון קטן, שאני מקדישה למרים: רפי בכינוס בהמבורג, נפעם מהחיפוש אחר בית הוריו.

עוד כחודש מתקיים הכינוס הקרוב של האגודה לבלשנות שימושית. קשה, קשה לדמיין אותו ללא נוכחותו של רפי.

רפי יחסר לי מאוד. יחסר לכולנו מאוד.

אלדעה ויצמן